

Farkas Zsolt

VAN ECQ EDVÁRD: SZIA, KEDVES¹

SZERELMEM

„novella”;-)²

Persze, elvileg föladhatnék egy klasszikus társkereső hirdetést is, de hát úgy nem valószínű, hogy elolvasnád. Így meg? Ugye? Több helyem van, fizetni se kell érte, illetve dehogynem, csak épp nem nekem, hanem nekem. Érted. Na, akkor találkozunk, mmm... (várjál, át kell gondolnom a nyomdai átfutást), mondjuk április 2-dikán délután 3-kor, ööö... Írók Boltja jó?

De miről ismerjük fel egymást? – jutott eszébe (a lánynak) a második bekezdés eleje, amint belépett az ajtón, és szinte körül sem nézve vett egy kosarat, és azonnal a folyóiratpolcot kezdte vizslatni. Aztán már az utcáról látta, a kirakaton keresztül, noha nem nézett oda, hogy ül az asztalnál valaki, és ha most a polc jobb szélén levő folyóiratokat vizslatja, a látómező jobb szélén szintúgy látható, hogy valóban ül ott valaki.

És ha valaki más ülne ott, aki nemhogy nem írta, de nem is olvas-ta e sorokat? Három előtt pár perccel odamegy, és azt mondja, elnézést, uram (lányok), lenne (lennétek) olyan kedves(ek) átfáradni a szomszéd asztalhoz, mert ide beszéltem meg egy randit a szerelmemmel? Vagy hagyja, hogy odaüljek egy véletlenül éppen ott ülő pasi-

1 A szerkesztőségbe érkezett kézirat címként a következőt olvashatjuk: „Üzenet Neked, Egyetlen/Édes/Kedves Szerelmem”. A három jelzőhöz három nyíl, a következő szöveggel, a Szerző autográf kézírásával: „Zolikám, A három közül valamelyik. Rád bízom, hogy melyik. Úgyis tudom, persze, melyiket választod. De azért nem kell az ellenkezőjét választani.” Olvasóink engedelmével a szerzői utasítás szerint bátorkodtam eljárni. – A szerk.

2 Fényképes levelet „Más ez a szerelem” jelígre a kiadóba. – A Szerk. ezúton hártja el a szakértői közreműködést egy esetleges, a szexuális tartalmú hirdetéseket megtiltó törvénycikk alapján indított jogi eljárásban, mert ez esetben filológusi meggyőződése és az igazsághoz való ragaszkodása összeütközésbe kerülne humanitárius elveivel éppúgy, mint tulajdon-, alkotmány- valamint természetjogi nézeteivel.

hoz? Vagy éppen nem véletlenül, hanem mert ő is olvasta a „novellát”? Viszont nem ő írta? Vagy létezik az, hogy felad egy társkeresőt, úgymond, poénból? Elhív, és nem jön el a találkára?

Igy tanakodott magában a lány (vagyis te), amikor egyszercsak észrevette, hogy valóságos szereplője egy valóságos történetnek, és simán elindult a kávézórész belső sarkában levő asztalhoz, noha történetesen ült már ott valaki, egy szemérmes fiatalember, aki, látván a lány bizonytalankodó közeledését, kedves mosollyal biztatta: ülj csak le, és miközben te tényleg leülsz, hisz olvastad ezt az írást, így szól hozzád:

– Szia, engem keresel, én vagyok az a srác, akinek irodalmi fikció leplébe burkolt társkereső hirdetését olvastad. Nagyon örülök, hogy sikerült összehozni ezt a találkát. Bocs, hogy ilyen bonyolult voltam, de be kell látnod... Nade ezt már leírtam, nem ismétlem el. Kérsz egy kávé? Csak nem lehet cigizni. Nem is kell, rossz szokás... Persze kávéhoz...

Most pedig félbeszakítom magam, és amint az imént ígértem, leírom neked, hogy mit nem ismétlem el a srác, és akármit tanítottak neked irodalomórán, itt most a szerző azonos önmagával, vagyis a sráccal (velem), van... szerencsém bemutatkozni, szia, én vagyok az, aki azt nem ismétli el az ő Kedves³ Szerelmének, hogy ténylegesen hol is vagyunk, mikor, és mit csinálunk, hiszen ez egyfelől rajtad is áll, ha te vagy a novella főszereplője, másfelől ha ez az írás egy irodalmi lapban jelenik meg, akkor reménytelen (-len) mellékszereplők sokasága olvashatja ezeket a sorokat irodalmi műként még ebben a pillanatban is. Meg ebben. A találkahely is nyilván bizonyíték, itt randizott Japán kávéház korában a József Attila meg az Illyésné, meg a Rejtő Jenő, nem csoda, akkor még lehetett cigizni.

Ja, most jut eszembe, nem érek rá akkor.

Különbömben már találkoztunk. Tudom, hogy te egy másik alkalomra emlékszel.

És miért ne lehetne kíváncsi akárki bármire. Miért ne tartózkodhatna bárki bármikor, akármiért az Írók Boltjában. Te túl sok filmet nézel. Lehet, hogy egy konkrét könyvet keres, vagy egy folyóiratot, és azt mondták neki, itt biztos megkapja.

3 Ugye, ugye, Zolikám? Becsapós dolog megoldani egy rejtvényt, aminek van megfejtése. (A Szerzőnek a korrektúrapéldányra írott lábjegyzete.) – A Szerk. azonban vállalja a rárótt döntés súlyát és a filológiai hűség, valamint a szerzői intenciók tisztelete mellett rázza a lándzsát.

Persze hogy különbözteted meg attól, aki olvasta ezt az írást, ismeri a téridő-koordinátákat, idejön, és úgy tesz, mintha egy éppen idetévedt gyanútlan vásárló lenne, de közben a szeme sarkából figyeli, hogy a izé, na, a hogyishívják, a van Ecq Edvárdnak (bazmeg, ezt a nevet is) horgára akadt-e a csaj, akinek abban az édeskés novellában szerelmet vallott, egyáltalán hány csaj jön el, mert persze csaj is lehet ez a szeme sarkából még mindig ezt a szöveget olvasó, és az tényleg lehet, hogy ő tényleg úgy gondolja, hogy ő tényleg nem, igazából nem is azért kukkantott be, de már itt van, megnézi, ki a fasz lehet ez, aki van..., aki egy ilyen álnéven ilyen nagyon konkrétban próbálta nyomni az ígét. Odané, hát tényleg ott ül valaki annál az asztalnál a megadott időpontban.

Tulajdonképpen az is lehetne, hogy most mondok egy helyet bárhol a városban, ott rögtön taxiba ülünk, aztán elhúzzunk. Szerinted lenne annyira kíváncsi érdeklődő, aki utánunk jönne? Ő is leintene egy taxit, és, mint a nagyon régi fekete-fehér gengszterfilmekben, amikor még mindent stúdióban csináltak, még a napfényt is a stúdióban csinálták, és legalább négy árnyéka volt mindennek, beül, előre mutat, és azt mondja a sofőrnek:

– Kövesse azt a taxit.

– Milyen taxit? – kérdezi a taxis.

– Azt aaa – kémeletget körbe kétségbeesetten az irodalmi kékhárisnya vagy (és) kritikus, és zavart arcán látszik: hiába, mert mi az első lehetséges hasonlatnál lekanyarodtunk, elkaptuk a zöld hullámot a Realizálódás útján, aztán rá a Körútra.

– Tudtam előre, hogy a mosolyodat nem fogom tudni leírni – mondja a fiú, és lágyan előrehajol és megcsókolja a lány ajkait.

De lehet, hogy nem lágyan (hajol előre), sok múlik a taxis vezetősi stílusán, az útkanyarulatokon: lehet, hogy előtte megkapaszkodik a fejtámlába feletted és az ajtóbehúzó fogantyúba melletted, és úgy.

Vagy.

Vagy és.

Vagy másnap délután 3 felé a fiú és a lány benéztek az Írók Boltjába, hátha tényleg van olyan, aki ennek az Edvárdnak kiadva magát odamegy, és bevállalja ezt a szituációt, hogy esetleg tényleg megjelenik ott egy eszemadta kis picse, és leül oda, és így tovább, nem ismétlem el, hisz olvastad ezt az írást, és a csávó tényleg elismétli:

– Szia, engem keresel, én vagyok az a srác, akinek irodalmi fikció leplébe burkolt társkereső hirdetését olvastad. Nagyon örülök, hogy

sikerült összehozni ezt a találkát, satöbbi, nem ismétlem el, tudsz mindent.

– Ne haragudj, nem tudom, miről beszélsz – feleli a lány. – Én csak azt akartam kérdezni, leülhetnénk-e ide az asztalhoz a barátommal (-nőmmel).

Persze.

Édesem.

Olyan szép vagy.

Édes Egyetlenem, Tisztelt Esküdtszék, a tizennyolc éven aluli és a gyenge idegzetű olvasóink számára sosem volt kétséges, hogy a következő sorok megtekintését az Illem, a Jóízlés, a Jóézés, a Szemérem, az Ártatlanság és valahány istennők és szatírok fenn a derűs Olümposzon szűrőpróbaszerűen ellenőrzik, és ezért...

– ...szép? – kérdezi a lány.

– Mi? – tesz egy kísérletet a srác.

– A csaj, akit nézel itt a szomszéd asztalnál, miközben szerelmet vallasz nekem.

Legyen szóke?

– Szia, jöttél szerepelni a novellában? – fordulsz hozzá mézes hangon.

Nem, te nem ilyen vagy.

Ő viszont feláll és bemutatkozik.

Neked.

– Szia.

Aztán a sráca (vagyis rám) mutat:

– Ó a nagy ő? – mondja (neked).

És leül.

Nyilván ő se ilyen.

Rám nézel.

– Ne legyünk már a taxiban hármásban?

De akkor én vagyok a taxisofőr.

És akkor Edvárd egy nő? És te vagy az? És tök más a stílusod?

Szóval ott szakítottál félbe, hogy: és ezért..., és úgy folytatom, hogy: és ezért bizonytalanodtam el egy pillanatra a folytatást illetően.

Nézhetlek?

Már emlékszem.

(De akkor te most a szóke vagy?)

– Figyelsz egyáltalán? – szakítod félbe magad.

– Nagyon is figyellek – válaszolom és kisimítom az arcodból a hajad.

Kivéve, ha rövid.

Ha hátra van fogva.

37 éves vagyok, 77 kg és 177 cm. Aszcendensem Mérleg. Van néhány előnyös szenvedélyem. Gyermekek nem akadály, nekem is van kető. Kedvelem a zenét, a mozit, a természetet, az utazást, az irodalmat, a sportot. A szabad szerelmet, az őszinte barátságot. Ha? Akkor szia, engem keresel! Végre megtaláltam a felkiáltójelet! Shift 4! Na, szia, várlak!

(Új Dumatáj, 2004/2.)

FARKAS ZSOLT 1964-BEN SZÜLETETT BONYHÁDON. KRITIKÁT ÉS PRÓZÁT ÍR.